

HỒI 113

Xuôi Tay Về Trời

Lạc Phương hưng phấn nói: “Lần này chúng ta thắng cũng thật hiểm, cả ta đây cũng sém chút nữa là mất mạng, cũng may có một vị đại hiệp mặt sẹo thần bí bạt đao tương trợ, giết cho bọn tặc khấu thất điên bát đảo, đến cả Tiêu Thổ Thiên Lý Mao Tiêu cũng bị y lấy thủ cấp giữa thiên quân vạn mã dễ dàng như lấy đồ trong túi vậy. Có thể nói nhờ có y mà mục trường chúng ta mới nghịch chuyển được đại cục nhanh như vậy đấy”.

Sau đó lại thở phào như vẫn chưa hết sợ: “Người không hiểu được tình hình lúc đó nguy hiểm thế nào đâu, lúc đầu chúng ta chỉ nghĩ rằng có hai ba ngàn tên tặc khấu đến quấy rối, nào ngờ đâu đột nhiên khắp nơi đều là địch nhân, bất chợt xông ra phá vỡ đội hình của chúng ta, cũng may trường chủ và nhị chấp sự chia binh làm hai đường, dẫn dụ chủ lực của địch nhân, lại được vị đại hiệp thần bí kia tương trợ, đồng thời đại quân gia cũng dẫn binh xuất quan ứng chiến mới có thể đánh đuổi được bọn chúng. Khi trường chủ dẫn dụ bọn địch đến thôn làng đằng kia, bên trong đông hiệp lại phái binh tiếp viện, chúng ta mới tung đòn quyết định đánh bại bọn tặc khấu, đuổi xa hơn trăm dặm, giết cho bọn chúng chạy vãi cả ra quần. Ô! Tiểu Ninh đâu rồi nhỉ?”.

Từ Tử Lăng mỉm cười: “Phó chấp sự, mời ngồi!”.

Lạc Phương giống như không biết phó chấp sự là chỉ mình, thoáng ngạc nhiên một lúc mới giật mình sực tỉnh ngồi xuống chiếc ghế Từ Tử Lăng mới kéo ra, đưa mắt nhìn quanh quất hỏi: “Căn nhà này cũng không tồi, Tiểu Ninh đâu rồi?”.

Từ Tử Lăng ngồi xuống đối diện với y, biết rằng vì Khấu Trọng biết nói những lời làm y vui nên Lạc Phương thích nói chuyện với gã chứ không phải mình, bèn mỉm cười đáp: “Hắn bị Ninh công chúa gọi đi, có lẽ cũng sắp về rồi!”.

Lạc Phương lộ thần sắc thất vọng, nhưng chỉ một thoáng là lập tức trở nên hưng phấn, hạ thấp giọng như đang nói ra một điều bí mật: “Lần này cũng toàn là nhờ nhị chấp sự tiến cử cả, bởi vì ba người khác người nào cũng có tư cách hơn ta cả, với lại vị trí tam chấp sự đó lão Hứa đã ngồi rồi, cả chính phụ chấp sự đều do người của nhị chấp sự làm thì thật có chút

không hay lắm. Cũng may mà lần này ta có chút biểu hiện, nhưng nghe nói vẫn phải nhờ nhị chấp sự nói cả canh giờ, thêm vào đại quán gia trợ giúp mới thuyết phục được trường chủ đồng ý đó”.

Hứa lão chính là Hứa Dương, vốn là phó chấp sự của Liễu Tông Đạo, thích hút thuốc như Thương Chấn, quan hệ với bọn gã cũng rất tốt. Trong đầu Từ Tử Lăng thoáng hiện lên gương mặt với con mắt chột của Liễu Tông Đạo, trong lòng bất giác có cảm giác hơi khó chịu. Người này tích cực gia tăng thế lực cho mình như vậy không biết có dụng tâm gì đặc biệt hay không? Nói cho cùng thì gã và Khấu Trọng cũng được xem như là người của phe y.

Nghĩ đoạn liền chậm rãi hỏi: “Tam chấp sự có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”.

Lạc Phương hừ lạnh nói: “Y thì có bản lĩnh gì chứ, bình thường thì điều võ dương oai, đến lúc ra sa trường thì mới chỉ hai ba chiêu đã bị người ta giết rồi!”.

Từ Tử Lăng biết rõ Đào Thúc Thịnh đã bị xử quyết bí mật, nhưng vẫn tuyên bố là y đã tử nạn sa trường, nếu không phải là vì không muốn vạch áo cho người xem lưng thì cũng là Thương Tú Tuần muốn âm thầm điều tra để tiểu trừ gian đảng. Tứ chấp sự Ngô Triệu Nhữ trước giờ luôn theo phe Đào Thúc Thịnh, nói không chừng cũng bị liên lụy vào chuyện này.

Từ Tử Lăng rất muốn hỏi về số phận của Uyển Nhi, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được, chỉ hỏi: “Trường chủ đã về chưa?”.

Lạc Phương trầm ngâm đáp: “Có lẽ mấy ngày nữa sẽ về, tình thế bên ngoài còn rất loạn, sau khi Nhậm Thiếu Danh bị giết, chẳng những tình thế phương Nam thay đổi mà cả phương Bắc cũng có nhiều biến hoá”.

Nói thêm mấy câu nữa, Lạc Phương liền lấy cớ mới nhậm chức có nhiều chuyện phải làm, đứng dậy bỏ đi. Từ Tử Lăng đang suy nghĩ về tình thế thiên hạ sau khi Nhậm Thiếu Danh bị giết thì Khấu Trọng thần sắc thẫn thờ quay về, chán nản ngồi phịch xuống, hai con mắt đờ đẫn nhìn về phía trước giống như hai cái hồ trống hoác.

Từ Tử Lăng đang định hỏi thì Khấu Trọng đã thở dài nói: “Ta và nàng cuối cùng cũng kết thúc rồi!”.

Từ Tử Lăng đưa tay nắm lấy vai gã, trầm giọng nói: “Trên đời này không phải chuyện gì cũng có thể hoa hảo nguyệt viên, mỹ mãn như ý. Nhân mấy ngày này không phải thị hầu mỹ nhân trường chủ, chi bằng chúng ta đến thỉnh giáo Lão tiên sinh nhiều một chút còn tốt hơn là ngồi không thế này!”.

Khấu Trọng gật đầu nói: “Việc quan trọng trước mắt là chữa lành thương thế cho người đã, còn phải không để lại vết tích gì nữa, bằng không thì đại hiệp mặt sẹo sẽ bị lộ đuôi hồ ly ra đấy!”.

oOo

Ngày tháng cứ thế qua đi.

Lan Cô cứ như là sợ hai gã nên không đến làm phiền vậy, còn bọn gã thì cứ an lạc tự tại sống qua ngày, cứ đến tối thì lại tới chỗ Lỗ Diệu Tử nói chuyện, nghiền cứu những tác phẩm mà Lỗ Diệu Tử dành cả đời để viết ra.

Do bản tính trời sinh, nên Từ Tử Lăng rất có hứng thú với viên lâm học và thiên văn học, còn Khấu Trọng thì chỉ chuyên tâm với lịch sử, binh pháp và cơ quan học.

Nhìn bề ngoài, Lỗ Diệu Tử tuyệt đối không giống như người đang hấp hối, gương mặt hồng hào như thọ tinh trong miếu thờ, nhưng hai gã đều hiểu rõ lão đã tới thời khắc hồi quang phản chiếu rồi.

oOo

Một buổi hoàng hôn, hai gã mới định tới chỗ của Lỗ Diệu Tử thì chợt thấy Tiểu Quyên xuất hiện, nói Thương Tú Tuần muốn tìm bọn gã, mới biết vị mỹ nhân trường chủ này đã trở về mục trường rồi. Hai gã trong lòng đều không muốn, song cũng đành phải cúi đầu lăm lũi bước đi theo ả.

Thương Tú Tuần ngồi một mình trong thư phòng, đang bận rộn phê chuẩn các quyển văn thư trên bàn. Lúc hai gã bước tới trước bàn sách của nàng thỉnh an, nàng chỉ ậm ừ một tiếng, dường như cả ngắc đầu lên nhìn hai gã một cái cũng không muốn.

Hai gã ngây người ra một lúc nàng mới chậm rãi nói: “Cởi y phục ra!”.

Cả hai cùng thất thanh kêu lên: “Cái gì?”.

Thương Tú Tuần buông bút ngẩng đầu lên nhìn hai gã, nhấn giọng nói lại một lượt: “Cởi y phục thì là cởi y phục, còn có gì khác nữa sao? Lời của ta chính là mệnh lệnh, không nghe thì chờ gia pháp trừng trị đi!”.

Khấu Trọng cười khở nói: “Tắm thân thanh bạch của chúng tôi ngoại trừ mẹ ra thì chưa có nữ nhân nào được nhìn qua, thoát y trước mặt trường chủ như vậy, nếu để người khác nhìn thấy sẽ không tốt lắm đâu!”.

Thương Tú Tuần trừng mắt nhìn gã một cái rồi nói: “Ta có bảo các người cởi hết tất cả đâu, còn không mau làm đi? Có phải muốn ăn đòn hay không?”.

Từ Tử Lăng đang định lên tiếng phản đối nhưng Khấu Trọng sợ gã làm lộ thân phận, đã nhanh miệng nói: “Cởi thì cởi chứ sao!”.

Từ Tử Lăng thấy Khấu Trọng dằng dằng mấy cái đã cởi hết y phục để lộ thân hình cường tráng, biết Thương Tú Tuần cố ý muốn kiểm tra xem trên người gã có vết thương hay không, đồng thời vẫn còn muốn gặp tiếp tục Lỗ Diệu Tử nên cuối cùng cũng đành phải khuất phục.

Thương Tú Tuần nhóm người đứng dậy, đi quanh hai gã mấy vòng, cuối cùng cũng không dấu nổi vẻ thất vọng quay lại phía sau bàn sách, xua tay nói: “Các người lui đi!”.

Hai gã ôm y phục, đang định ra ngoài thì Thương Tú Tuần đã quát lên: “Mặc y phục vào rồi mới được ra, như vậy còn ra thể thống gì nữa!”.

Hai gã vội vàng mặc y phục vào dưới ánh mắt sáng quắc của nàng, thấy nàng vẫn đang suy nghĩ gì đó, Khấu Trọng liền thử thăm dò: “Trường chủ, chúng tôi có thể đi được chưa?”.

Thương Tú Tuần đảo mắt nhìn hai gã thêm một lượt, lạnh lùng nói: “Mỗi ngày các người đều rèn luyện thân thể đúng không?”.

Khấu Trọng biết nàng sinh nghi vì thể hình cường tráng với các cơ thịt hoàn mỹ của mình, liền mở miệng nói như tép nhảy: “Chuyện này đương nhiên rồi, mỗi sáng sớm thức dậy chúng tôi đều múa quyền múa cước cả canh giờ nếu không đâu thể có thân hình đẹp như vậy chứ”.

“Bình!”.

Thương Tú Tuần đập mạnh tay xuống bàn, mắt hạnh trợn trừng lên quát: "Nói bậy! Các ngươi là những kẻ dấy loạn nhất trong mục trường này, còn phải đợi người ta mang thanh la đến gõ vào tai mới chịu bò dậy. Hừ, còn dám nói bừa trước mặt ta nữa!".

Từ Tử Lăng cười xoa nói: "Dậy sớm vốn là thói quen trước đây của chúng tôi, có điều gần đây nghe chỉ thị của trường chủ nên tối nào chúng tôi cũng tới chỗ Lỗ tiên sinh học nghệ, thế nên ngày đêm đảo ngược, ngủ dậy muộn một chút cũng là chuyện thường tình thôi mà!".

Khấu Trọng không ngờ nàng lại chú ý tới cử động của hai gã như vậy, chỉ biết cười ngượng ngịu thừa nhận: "Trường chủ đại nhân đại lượng, tiểu nhân chỉ là thuận miệng nói ra thôi, quên mất gần đây sinh hoạt của mình có nhiều thay đổi".

Ánh mắt Thương Tú Tuần trở nên vừa sáng vừa sắc bén, chậm rãi nhàn nhã nói: "Nhưng Liễu nhị chấp sự nói trong mấy ngày trên đường đi tới đây, cũng chưa từng thấy các ngươi luyện công bao giờ?".

Từ Tử Lăng sợ Khấu Trọng lại thối đuôi bò làm lộ chuyện, vội vàng nói: "Đều tại chúng tôi thấy đám người của nhị chấp sự ai ai cũng võ công cao cường, nào dám múa búa trước cửa Lỗ Ban chứ. Trường chủ minh giám!".

Thương Tú Tuần bán tín bán nghi nhìn gã một lúc rồi thở dài nói: "Nếu có một ngày ta phát giác các ngươi đang dối gạt ta, ta nhất định sẽ đích thân lấy mạng các ngươi!".

Khấu Trọng thầm thở phào nhẹ nhõm, biết nàng không còn hoài nghi Từ Tử Lăng là đại hiệp mặt sẹo nữa, liền cung kính nói: "Chúng tôi có thể đi được chưa ạ?".

Sắc mặt Thương Tú Tuần chợt trở đỏ bừng lên tức giận, xẵng giọng quát: "Không được đi!"

Hai gã nghe vậy đều lấy làm ngạc nhiên. Thương Tú Tuần trầm ngâm giây lát rồi chợt vẫy tay nói: "Đi đi! Có điều mỗi ngày đều phải tới đây báo cáo tình hình của lão già cho ta hay!".

Khấu Trọng nói: "Đến gặp trường chủ vào lúc nào thì thỏa đáng hơn cả?".

Thương Tú Tuần bực mình nói: "Tự ta sẽ cho người đến gọi các ngươi, mau cút đi cho ta!".

Hai gã như vó được báu vật trên đường, vội vội vàng vàng đi ra ngoài.

oOo

Khi hai gã đến tiểu lâu gặp Lỗ Diệu Tử, đều cả kinh thất sắc. Lỗ Diệu Tử vẫn ngồi rất thẳng, nhưng gương mặt đã không còn chút huyết sắc, hai mắt nhắm nghiền không nói tiếng nào. Hai gã vội bổ tới đỡ hai bên của lão, Lỗ Diệu Tử lúc này mới thở hắt ra một hơi, mở bừng hai mắt nói: “Đỡ ta xuống dưới!”.

Khấu Trọng vội vàng nhảy lên, thò tay vào tủ sách khởi động cơ quan mở cửa bí đạo.

“Cách! Cách!”.

Cửa hầm đi vào căn phòng dưới đất lập tức mở ra.

Lỗ Diệu Tử nói: “Những thứ để cho các con và sách võ ta đều gói lại cẩn thận cả rồi, khi ra ngoài thì thuận tay lấy luôn đi!”.

Hai gã đỡ lão đi xuống địa đạo, khi vào trong địa thất, giật mình phát giác ra ở giữa phòng đã có thêm một chiếc giường đá, các thứ chăn gối đều có đầy đủ, liền y theo chỉ thị của Lỗ Diệu Tử đặt lão nằm ngay ngắn trên giường.

Lỗ Diệu Tử gói đầu lên chiếc gối gỗ, hai tay giao nhau đặt trước ngực, đợi sau khi hai gã đắp cho lão chiếc chăn đỏ rực như máu lên người thì mới thở dài nói: “Con người sống ở đời chỉ như bóng câu thoáng qua cửa sổ, khi mình tưởng rằng vĩnh viễn cũng không đến tận cùng thì chỉ trong chớp mắt đã tới thời khắc thở hơi thở cuối cùng rồi”.

Khấu Trọng chỉ muốn khóc oà lên, nhưng một giọt nước mắt cũng không chảy ra, chỉ kiên định nói: “Tiền sinh yên tâm đi! Chúng con sẽ tận tay trừng trị yêu phụ Âm Quý Phái đó để trút hận cho người!”.

Lỗ Diệu Tử lắc đầu cười khổ nói: “Các con cứ lượng sức mà làm thôi! Hiện giờ nếu các con gặp phải Chúc Ngọc Nghiên thật chẳng khác gì là tự sát cả. Huống hồ mối hận của ta với họ đã hoàn toàn tiêu tán, nếu không phải là họ, ta cũng không thể bầu bạn với Thanh Nhã hai mươi lăm năm, càng không thể biết thì ra trong lòng ta cuối cùng cũng chỉ có một mình họ. Thôi đi, thôi đi!”.

Hai gã cứ mắt ngơ nhìn mắt ta, nhất thời đều không biết nói gì mới tốt.

Lỗ Diệu Tử thở nhẹ nói: “Các con đi đi! Nhớ phải làm gì rồi chứ?”.

Từ Tử Lăng kinh hãi nói: “Tiền sinh còn chưa chết mà?”.

Lỗ Diệu Tử chợt lộ sắc giận: “Các con muốn xem dáng vẻ thảm hại của ta lúc đoạn khí phải không?”.

Hai gã không biết nên làm sao thì Lỗ Diệu Tử đã dịu dàng trở lại, từ từ nói: “Mỗi đứa khấu đầu ba cái rồi đi đi! Ta không chịu đựng được bao lâu nữa đâu! Hà! Chết cũng không đáng sợ lắm, không biết sau khi chết sẽ có gì xảy ra nhỉ?”.

...

Hai gã mang theo những thứ Lỗ Diệu Tử chuẩn bị cho mình, buồn bã rời khỏi gian tiểu lâu vắng lặng thê lương.

Hữu thủ Khấu Trọng đặt lên vai Từ Tử Lăng, thở dài rầu rĩ nói: “Ông ấy có lẽ là người đối tốt với chúng ta nhất ngoài mẹ và Tổ Tổ tử, nhưng lại giống như mẹ vậy, mới ở cùng nhau được vài ngày thì đã đi rồi”.

Từ Tử Lăng nhớ đến Tổ Tổ, lại thở dài một tiếng.

Khấu Trọng nói: “Chúng ta đi đêm nay hay đợi đến sáng mai?”.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: “Không, chúng ta sẽ đi ngay bây giờ, lưu lại đây cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa”.

Trong lòng Khấu Trọng thoáng hiện lên hình ảnh của Lý Tú Ninh, bên tai như vang lên tiếng nói của nàng cầu xin gã quên mình đi, gật đầu nói: “Được rồi! Lấy Tinh Trung Nguyệt xong chúng ta lập tức rời khỏi mục trường!”.

Vừa bước vào cửa phòng thì Lan Cô đã chạy tới nói: “Hai người lập tức thu dọn đồ đạc, chuẩn bị cùng trưởng chủ ra ngoài. Thật đúng là vinh hạnh cho các người đấy, không ngờ trưởng chủ lại chỉ định hai người đi hầu hạ việc ăn uống cho người!”.

Hai gã ngạc nhiên nhìn nhau.

oOo

Hoàng hôn hôm sau, một đoàn hai mươi tám người phi ngựa ra khỏi đông hiệp lao đi trên thảo nguyên rộng mênh mông.

Ngoài hai vị hỏa đầu tướng quân Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ra, Phúc đại tử và tiểu Quyên cũng đi theo hầu để phục dịch Thương Tú Tuần trên đường đi, những người còn lại đều

là người của Phi Mã Mục Trường, cấp chấp sự bao gồm Lương Trị, Liễu Tông Đạo, Hứa Dương, cấp phó chấp sự thì có Lạc Phương, phó thủ của Lương Trị Ngô Ngôn, một hán tử thấp lùn chừng bốn mươi tuổi. Ngoài ra còn có hai lão đầu Thương Bằng và Thương Hạc, tất cả mọi người kể cả Thương Tú Tuần đều tôn kính gọi hai lão là Bằng công và Hạc công. Hai lão nhân này rất ít nói chuyện, nhưng song mục đều lấp lánh như điện, chắc hẳn là bậc nguyên lão cao thủ trong tộc họ Thương ở Phi Mã Mục Trường.

Đi được nửa ngày, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vẫn không biết Thương Tú Tuần muốn đi tới đâu. Hai gã phụ trách điều khiển chiếc xe duy nhất trong đoàn, trên xe tự nhiên là các thứ như lều bạt và lương thực, nước uống...

Khấu Trọng vung roi quất nhẹ vào mông bốn con kiền mã kéo xe, thấp giọng ghé miệng sát tai Từ Tử Lăng nói: "Làm xong cơm tối chúng ta sẽ chuồn đi, hầu hạ bọn họ nốt bữa cơm cuối cùng rồi mới đi cũng coi là nhân nghĩa lắm rồi!".

Từ Tử Lăng cười cười nói: "Không phải nguoi tinh thông địa lý lắm sao? Phương hướng này hình như là đi về phía Cảnh Lăng thì phải? Trọng thiếu gia có đồng ý không?".

Khấu Trọng thoáng ngạc nhiên, rồi cười gương nói: "Lần này coi như nguoi đi cùng ta nhiều, học được một chút kiến thức địa lý, có điều phụ trách nấu nướng cho hai mươi tám người ăn thật không dễ chịu chút nào, đâu thể bằng chúng ta vừa đi vừa du sơn ngoạn thủy chứ".

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Vậy thì tối nay chúng ta đi!".

oOo

Sau khi mặt trời lặn, Thương Tú Tuần mới hạ lệnh cắm trại bên một dòng suối nhỏ, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thì đi nổi lửa nấu cơm, bận bịu đến không ngẩng đầu lên nổi, cũng may có tiểu Quyên chạy tới giúp, hai gã mới được loai tay phần nào. Chúng nhân ăn món cơm Đoàn Du mà hai gã đặc ý nhất đều khen không ngót lời, khiến hai gã đều cảm thấy rất vẻ vang.

Lạc Phương, Phúc đại tử và tiểu Quyên ngồi với hai gã thành một nhóm nhỏ xung quanh đồng lửa, cũng có một vẻ thú vị rất riêng.

Khấu Trọng thừa cơ hỏi: "Rốt cuộc là chúng ta đang đi đâu vậy?".

Lạc Phương ngạc nhiên nói: “Không ai nói với hai người sao? Chuyến này chúng ta tới Cảnh Lăng đó!”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: “Cảnh Lăng có chuyện gì vậy?”.

Phức đại tỷ thấp giọng nói: “Là Phương trang chủ ở Cảnh Lăng phái người tới cầu cứu trường chủ, chúng ta chỉ là đội tiên phong, những người khác sau khi chuẩn bị đầy đủ thì mới khởi trình!”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy sự sợ hãi trong mắt đối phương, bởi vì hai gã cùng đoán ra một khả năng đáng sợ có thể xảy ra. Hai gã nào còn tâm sự nói chuyện phiếm, sau khi nói bừa mấy câu rồi mượn cớ đi ngủ, chui vào trong căn lều nhỏ.

Khấu Trọng nằm sấp bên cạnh Từ Tử Lăng, hạ giọng nói: “Lần này thì hỏng rồi, chúng ta sớm phải nghĩ tới Khúc Ngạo và lão gia mới đúng chứ!”.

Gã ngừng lại một chút rồi thở dài nói: “Còn nhớ năm xưa ở trang viện của Trầm Lạc Nhận ở Huỳnh Dương, Tống Ngọc Trí đã báo tin với Trầm Lạc Nhận rằng Khúc Ngạo và lão gia đã cấu kết với nhau, định ám sát Lý Mật không? Bây giờ rõ ràng là lão gia đã dùng mỹ nhân kế, Loạn Loạn chắc chắn đã về Cảnh Lăng bịa ra một câu chuyện cho Phương Trạch Thao nghe. Chỉ cần nàng khẽ vẫy vẫy ngón tay, là họ Phương đó ô hô là đời rồi”.

Từ Tử Lăng nhìn thẳng lên nóc lều, cười khổ nói: “Cho dù không có Loạn Loạn, Phương Trạch Thao cũng không phải đối thủ của lão gia. Thảm nhất là Phi Mã Mục Trường, mới vừa đánh trận chưa phục hồi nguyên khí đã phải xuất binh viện trợ, bằng không thì bây giờ không phải chỉ có hai mươi tám người này thôi mà là đại quân cả ngàn người rồi”.

Khấu Trọng vén màn lều lên nhìn bọn Thương Tú Tuần đang ngồi nói chuyện bên đống lửa, thấp giọng nói: “Hiện giờ tốt nhất là phải toàn lực chạy tới Cảnh Lăng trước, nhân lúc Loạn Loạn còn chưa động thủ giết chết ả ta trước cho xong!”.

Từ Tử Lăng bực mình nói: “Lúc đó thì chúng ta đã sức cùng lực kiệt rồi, lấy đâu ra khí lực mà thu thập Loạn Loạn, huống hồ cho dù chúng ta ở trạng thái tốt nhất, cũng vị tất đã dễ dàng thắng được nàng ta. Thảm nhất là không biết nàng ta đã nói xấu gì chúng ta rồi, tên Phương Trạch Thao này lại bị con hồ ly này làm mê hoặc, đến lúc đó lại hóa xảo thành vụng, đảm bảo làm cho yêu nữ đó cười tới vỡ cả bụng”.

Khấu Trọng khổ não nói: “Thế này cũng không được, thế kia cũng không được, bây giờ phải làm sao đây?”.

Từ Tử Lăng bình tĩnh phân tích: “Chuyện này không gấp được, nếu ta là lão gia, giờ đã nắm chắc phần thắng, tội gì không chờ Phi Mã Mục Trường xuất đại binh cứu viện rồi tập kích giữa đường, như vậy không phải dễ dàng thu phục hai đại thế lực ở vùng này hay không? Lúc đó thì Bắc thượng hay Nam hạ cũng đều thuận lợi vô cùng”.

Khấu Trọng giống như lần đầu tiên quen biết gã vậy, khâm phục nói: “Người lợi hại hơn ta nhiều rồi! Hà! Không biết tại sao mà lúc này đầu ta trống rỗng, người cũng pháp phòng bất an, không nghĩ được gì hết vậy! Bây giờ phải làm sao đây?”.

Từ Tử Lăng ngồi dậy, điềm tĩnh nói: “Không phải ta lợi hại hơn người, mà là lòng ta không có trở ngại, giống như nước giếng phẳng lặng, có thể phản chiếu mọi thứ trên đời. Tên tiểu tử người sau khi gặp Lý Tú Ninh thì giống như kẻ mất hồn vậy, nếu người cứ tiếp tục như vậy thì chuẩn bị về quê làm ruộng hay mở quán ăn đi!”.

Khấu Trọng ngó người ra một hồi, cuối cùng gật đầu nói: “Người giáo huấn hay lắm! Đích thực là ta rất không tiến bộ! Được rồi! Kể từ lúc này, ta sẽ thay đổi, quyết tâm không nghĩ đến nàng nữa!”.

Gã trầm ngâm thêm giây lát rồi nói tiếp: “Vì vậy lần này Thương Tú Tuần dẫn người đi Cảnh Lăng có thể sớm đã nằm trong dự đoán của lão gia hoặc Trường Thúc Mưu rồi, như vậy thì rất nguy hiểm!”.

Từ Tử Lăng vui vẻ nói: “Cuối cùng người cũng tỉnh ra rồi đấy!”.

Khấu Trọng cười khổ nói: “Chỉ là tỉnh ra một chút thôi. Với tính cách định mưu rồi mới hành động của lão gia, hiện giờ chỉ cần khẽ động một chút là đã có thể khiến Độc Bá Sơn Trang không làm gì được nữa rồi, còn Phi Mã Mục Trường lại trở thành quân mọt mồi. Hừ! Tiểu Quyên tới rồi!”.

Hai gã vội vàng giả vờ ngủ. Thanh âm của Tiểu Quyên vang lên bên ngoài: “Các người ngủ rồi hả! Trường chủ muốn tìm các người đấy!”.

- o O o -